

at behandle de døde Legemer paa. Meningen er den, at Begravelse er en Skik, der, saaledes som den ærede Landstingsmand for 1ste Kres (Magen) udtalte det, er overleveret i Kirken fra Kristi egen Begravelse af, og som hænger saa nøje sammen baade med den gamle og den ny Pagt, at det altid bliver og altid vil blive den rette kristelige Maade at behandle det døde Legeme paa.

Saa bliver der Spørgsmaal om, hvilken Grund der skulde bevæge til, at man skulde indføre Sigbrænding her i Landet, hvor det aldeles overvejende Flertal af Befolkningen regner sig til den evangelisk-lutheriske Folkekirke, og hvor Forholdet endog saa er det, at man kan sige med fuldstændig Sandhed, at adskillige af dem, der henhøre til andre religiøse Samfund, aldrig ville indlade sig paa Sigbrænding — at saaledes f. Eks. Medlemmer af det romersk-katolske Kirkesamfund aldrig ville være med til at lade deres Legemer brænde, kan betragtes som en given Sag. Jeg kan efter den Forhandling, der er ført, fatte mig i Korthed, ellers kunde jeg nok have haft forfælsigt at sige her. Jeg tror nok, at det, der fra først af har rejst Spørgsmaalet med saa stor Kraft herhjemme, var det hygieiniske Hensyn. I saa Henseende kan jeg fuldstændig henholde mig til det ærede 2det Medlem for 1ste Kres (Magen), naar han udtalte — ja Ordene husker jeg ikke rigtig, men Meningen var, at de hygieiniske Hensyn her ikke have megen Betydning. Jeg vilde ellers, hvis det havde været nødvendigt, have kunnet rykke frem med adskillige kraftige Argumenter. Thi efter at Sagen er kommet frem til Drøftelse, har jeg gjort mig den Ulejlighed at sætte mig ind i adskillige medicinske Afhandlinger om dette Spørgsmaal, og jeg er rigtig nok kommet til et ganske forbydende Resultat i saa Henseende, nemlig til det, at i Virkeligheden kan det siges — jeg kunde bruge meget stærkt Udtryk, naar jeg ville betjene mig af Forfatterens egne Udtryk — at der foreligger ikke det aller ringeste Bevis for, at den nuværende Begravelsesmaade kan siges at indeholde saadanne Fare for de levende, at der af den Grund skulde være Anledning til at forandre den. Men som sagt, denne Side af Sagen er jo allerede drøftet, og jeg skal derfor, hvis det ikke gøres nødvendigt ved den senere Forhandling, undlade at komme videre ind paa det.

Men saa maa jeg sige, at jeg egentlig ikke ser nogen anden Grund end Hensynet til dem, som ønske deres Legemer brændte — Frihedshensynet. Ja, her maa jeg rigtig nok ogsaa i det væsentlige eller i alt væsentligt være enig med det ærede 2det Medlem for 1ste Kres. Man maa huske paa, at det dog er en egen Sag, for at imødefomme nogle Duffer om Frihed, derved at gribe stærkt ind i andres Frihed. Jeg tror ikke, at man behøver at kende Stemningen her i Landet meget for at sige, at der er overmaade mange Mennesker, for hvem Bedtagelsen af en saadan Lov vilde blive til Bedrøvelse — jeg vil ikke bruge noget stærkere Udtryk. Smidlertid vil jeg sige, at der staar egentlig Spørgsmaalet: Skal man komme dette Duffe i Møde, som næres af Sigbrændingssagens Benner? Jeg vil tilstaa, at jeg har vaklet meget paa dette Punkt, thi der er jo adskilligt, som taler for det. Det, som efter min Mening taler stærkest for det, er den Erfaring, man har kunnet gøre om den Virkning, det har, naar Sigbrænding bliver tilladt. Det har en forbydende Virkning, nemlig den, at saa er der saare, saare saa, som lade sig brænde. Nu har der jo i Gotha eksisteret en Sigbrændingsovn i omtrent 13 Aar — den blev ordnet i Slutningen af 1879 — og denne har haft et meget udstrakt Territorium at virke for; thi det har været den eneste i Thykland, og ikke blot fra Thykland, men ogsaa fra Østrik-Ungarn og mange andre Lande er sendt Sig der hen for at brændes. Man skulde nu tro, at da det bliver en Befolkning af lavt regnet 70 Millioner, for hvem denne Sigbrændingsovn har fungeret, saa maatte det være et meget stort Antal, der var blevne brændte i de forløbne 13 Aar. Derfor bliver man uøgetlig forbydende ved at se, at der i disse 13 Aar i Gotha er blevet brændt alt i alt 1000 Sig; det vil sige, naar man vil regne med en Befolkning paa 70 Millioner — ved hvilken man altsaa kan regne med 2 Millioner Dødsfald om Aaret — at der er blevet brændt et Sig af hvert 26000. Der er blevet sagt om denne Lov, at det er et lille Spørgsmaal, denne Lov omhandler — ja, det er ganske vist, det er et meget lille Spørgsmaal; thi hvis det bliver tilladt at benytte et Krematorium her i Landet, saa vil der efter dette Forhold blive brændt 2 Mennesker om Aaret her